

BLAT O JULL?

per CONXA ADELL I CARDELLACH,
monja de Sant Pere de les Puel·les

En la nostra vida de cada dia contínuament fem càlcul mental tant de les actuacions dels altres com de les nostres. Sovint la nostra moral, que no la nostra ètica, ens va dient: bo, dolent, bo, dolent. I, tant de bo, aquesta fos l'alternança, perquè dissortadament, en el judici sobretot dels altres, aniríem dient dolent molt més sovint. Altres vegades és la nostra sociologia la que ens va dient els altres són dels nostres o no. O bé, pel que fa a les capacitats, exclouem els altres perquè pensem que ho fem millor i més ràpid. La frase traïdora d'ofertament generós: «Ja t'ho faig jo, no et preocupis», a vegades amaga una altra frase: «Tu no ets capaç».

En el camp de la vida, calculem ràpidament blat o jull i voldríem arrencar els qui clarament són jull per a nosaltres, els qui ens fan nosa, els que no serveixen per a res, els qui no fan mai res perquè nosaltres mateixos no els deixem fer res.

Si per a mi és clar, també pot ser clar per a l'altre, cosa que vol dir que, si jo sóc jull per a ell, ell pot prescindir de mi en la seva vida. Ep!, això ja ens trenca l'esquema. Qui trenca qualsevol esquema és el mateix Jesús: «si collíeu el jull, potser arrencaríeu també el blat. Deixeu que creixin junts fins a l'hora de la sega». *Deixar* vol dir acceptar que l'altre sigui l'altre. *Deixar créixer* vol dir donar-li a l'altre temps, per tal que vagi madurant en la seva vida, però al seu temps no al nostre.

La primera lectura d'avui, del llibre de la Saviesa, diu que les persones justes han de ser humanes amb tothom. I tothom és tothom. Ai!

I dins nostre, què fem amb el nostre jull i amb el nostre blat?

És ara que el nostre cor es torna trist en veure que no hi ha manera. El nostre jull ofega el nostre blat. Perdem moltes forces volent arrencar el nostre jull, allò que som i no voldríem ser, allò que no volem que els altres vegin dels nostres errors, posant la màscara del tot em va bé. Prou sabem que no tot va bé, que no hem tingut prou cura del nostre camp i que no sabem per on començar a treballar. Acceptant amb serenor el nostre jull, el podem reconvertir.

Avui Jesús també parla de la paràbola del gra de mostassa i de la paràbola del llevat. Voldríem que les nostres accions es veiessin com més aviat millor. Voldríem collir de seguida que hem sembrat, veure ja l'arbre de mostassa, menjar el pa del nostre llevat. Ho podem fer al seu temps, amb la condició de la petitesa i l'anonimat de ser minúscul gra de mostassa i llevat invisible.

Sort que en la segona lectura Pau ens posa en el nostre lloc. L'Esperit ocupa el nostre lloc, allà on ens sentim més febles i prega com cal, però amb gemecs, des de la feblesa, no des de la fortalesa; des de la intercessió, no des de la seguretat.